

ĐÃ CÓ NĂM MỒ

(Cảm xúc từ bài viết “Không Một năm mồ” của Huy Phương)

Không một năm mồ từ sau cuộc chiến,
Người lính bỏ mình thua trận thương đau,
Bãi biển Thuận An có sóng bạc đầu,
Vành tang trắng vĩnh biệt người từ đó.

*Anh ơi, đời lính vào ra sinh tử,
Nhưng phút tử sinh sao quá ngậm ngùi,
Người lính Việt Nam Cộng Hòa bị bỏ rơi,
Buồng vũ khí trên con đường tuyết vọng.*

Quốc lộ 7B xác người chồng chất,
Từ Pleiku về duyên hải để vào Nam,
Những xác người trên bãi biển Thuận An,
Những bãi biển miền Trung đầy máu lệ.

*Cuối tháng Ba, năm bảy lăm. Như thế,
Vợ mất chồng, cha mẹ lạc tin con,
Vẫn đợi chờ, vẫn hi vọng mong manh,
Dù cả miền Nam đang con hấp hối.*

Bao nhiêu năm qua, bao hồn oan trái,
Chưa một lần được ấm áp khói hương,
Từ mẹ cha, từ anh chị, vợ con...
Mồ tập thể dân Thuận An chôn vùi.

*Hôm nay ngôi mồ được xây cất lại,
Cho 152 người lính miền Nam,
Đã bỏ mình trên bãi biển Thuận An,
Đã ngày đêm nằm đây nghe tiếng sóng.*

Nhưng có lúc sóng vô tình tàn nhẫn,
Hay trong những cơn bão lụt tràn bờ,
Cuốn hải cốt người trôi lạc biển xa,
Hồn lênh đênh nhớ nhà xưa, quê cũ.

*Hôm nay lãng mộ cho hồn yên nghỉ,
Có người thân đến thấp nén hương buồn,
Cám ơn người dân ở thôn An Dương,
Quận Phú Vang tỉnh Thừa Thiên, Huế.*

Nguyễn Thị Thanh Dương

